

Kázání ze soboty 10.9.2022 – br. Jan Kreisl

„Pane, nauč nás modlit se!“ A Ježíš odpovídá modlitbou Páně, ve které je pozoruhodná věta: „Bože, odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“. A tato věta nás bude provázet celým kázáním. Ale abychom vstoupili osobně do tématu – musím Vám říct příběh, který způsobil, odstartoval nebo inspiroval dnešní úvahu. Jsem rád, že dnes se nad tím příběhem dokážu pousmát... a to pousmání se pokusím Vám předat.

Říká se: „v nouzi poznáš přítele“. A já říkám: Chcete-li někoho poznat, stavte s ním dům, protože dřív nebo později, nějaká forma nouze přijde. Žena dostala od své babičky v dědičném řízení pozemek. S tchánem (pro naše děti – s dědou) jsme se shodli na tom, že ho zhodnotíme, že ho neponecháme loukou, zhodnotíme ho stavbou domu. On bude finanční stabilita a podpora, já budu mít na starost stavbu po stránce řemeslné a projektové. A když jsme dostavovali dům, nouze se dostavila - začal být nedostatek lidí, sil, času, tak i peněz. Mnozí z těchto důvodů projekty tohoto typu přeruší, opustí a nedokončí. Lukáš 14,28 Chce-li někdo z vás stavět věž, což si napřed nesedne a nespočítá náklad, má-li dost na dokončení stavby? Aby se neříkalo: To je ten člověk, řeklou, který začal stavět, ale nemohl dokončit.‘ Dostali jsme se do stavu, kdy jsme museli konstatovat, že práce které měli být delegovány, provedeny subdodávkami a nějakou najatou firmou, si musíme udělat sami, abychom se dobrali konce. Ale to znamená, že nedodržíme čas, které jsme si předsevzali. Když sami, svépomocí, tak zákonitě vše bude trvat déle. Museli jsme konstatovat, že stavba se prodlužuje odhadem o ½ roku ne-li o rok. Tento závěr, byl natolik bolestivý pro dědu, že se rozhodl jednat. Byl to moment, ve kterém jsme všichni byli vyčerpaný, zaneprázdněný, frustrovaný, vysílený a bolavý,..., a děda to ze sebe potřeboval dostat. A tak jsem dostal dopis. Bylo to ve chvíli, kdy jsem klečel před nedodělaným domem a procházelo mi rukama 35 tun kamene, ze kterého jsem stavěl plot a pojezdovou plochu. Chtělo se mi moc odpočívát, ale musel jsem do práce. Šlo to na sílu neboli na krev. Nikdo nechce, aby se stalo to: Lukáš 14, 30 To je ten člověk, který začal stavět, ale nemohl dokončit.‘ Potřeboval jsem pomoc, ale všichni byli zaneprázdnění. Potřeboval jsem porozumění, ale dostal jsem dopis ve kterém bylo velké neporozumění. Dopis dostala i Lenka do kopie. Rozhodla se, že mi ho vytiskne. Když zadala tisk, objevilo se, že daný soubor obsahuje 19 stran k tisku. To ji značně zarazilo a tak si řekla, že mi vytiskne první 3 strany. Když jsme se sešli večer doma, Lenka se mě ptá, zda-li jsem četl dopis od dědy? Odpověď byla ne, vždyť jsem právě přišel ze stavby. Bylo mi naznačeno (kdo znáte Lenku – ona je velmi milá a diplomatická a já na ni vždycky dám), že bych to měl aspoň zkusit, a že tady mám ty tři strany z těch 19-ti... Začal jsem číst. To co jsem četl, se nečetlo dobře. Vůbec to nešlo. Četl jsem svůj život, který byl hodnocen jako jeden velký neúspěch, jeden průšvih za druhým, dokonce tam byly záležitosti, které jsem si již nepamatoval. Tak asi po stránce a půl jsem přestal číst. Ten dopis nešel číst. Ten dopis byl naprosté odmítnutí. Díky této rodinné krizi jsem obdržel dopis, ve které byl popsán můj život 20 let dozadu. A všechno co jsem provedl, co jsem vytvořil, co jsem udělal, všechny projekty, studia byly vyhodnoceny (kvůli té hořkosti), jako neúspěšné, neefektivní a marnivé. Jinými slovy, cokoli jsem udělal bylo použito proti mně. Bylo překrouceno, přetaveno tak, aby to ranilo. Ten dopis byl úmyslné zraňování. Rozhodl jsem se, že ho nedočtu. Vyhodil jsem ho. Byl to moment, kdy jsem poprvé v životě nezamhouřil oka. Kdy jsem probděl celou noc, kdy jsem se utápěl v sebeobviňování a kdy nešlo zastavit destruktivní proud myšlenek. Utápěl v pocitu bezcennosti, v pocitu marnivosti a totálního selhání. (Nyní se dostáváme

k tomu, proč Vám to vyprávím): Koupal jsem se ve vínách. Prožíval jsem si, co je to vína a co způsobuje. Byl mi předložen spis STB, který měl 19 stran, a nemohl jsem se ubránit velkému ponížení a velké nadvlády obviňovatele. Byl jsem ovládatelný, zranitelný, vydíratelný, manipulovatelný, totálně slabý a vysílený, zdeptaný.

Obvinění je stav: vítěz – poražený. Jeden je povýšen, druhý je ponížen. Obvinění je kostižer. Víte proč? Ať je to na základě pravdy nebo i nepravdy, ať to přichází oprávněně nebo neoprávněně - Začnete věřit, že jste špatní. I když to není pravda, pochybnosti to přebijí, pochybnosti se dostaví. Opravdu jsem nezamhouřil oka. Vína je odebrání síly. Vína je naprostá ztráta sebeúcty. Vína je nedůvěra. Vína je odmítnutí. Vína je pomalá smrt.

Uvědomil jsem si, že jsem byl odsouzen. Vína je provedení soudu ve váš neprospěch, odsouzení. Pozor! To nemusí přicházet jen z vnějšku. Můžeme si to dělat i sami (což se často stává, že se obviňujeme sami).

Vrátíme se k našemu biblickému textu u Luk 11,1 Jednou mu jeden z učedníků řekl: Pane nauč nás modlit se, jako tomu učil své učedníky i Jan. Odpověděl jim: Když se modlíte, říkejte: Otče náš, jenž jsi v nebesích... a ke konci této modlitby Ježíš říká: „A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme těm, kdo se provinili proti nám.“ (Mat 6,9) Když učedníci žádají Ježíše, jak se modlit, jinými slovy – co máme podstatného každým dnem mít na mysli, je řeč o vině. „Bože, nauč nás říkat to, co je podstatné.“ A Ježíš hovoří o vině. Proč? Jak to? Copak nejsou lepší témata našich životů???... Než se zaobírat vinou?

Co je to vína? Je to odpovědnost člověka za ublížení například (trestný čin), (hřích) nebo jiné porušení práva. Může mu být přičtena zvenčí (policíí, soudem), anebo si ji přičítá sám (zevnitř). Nebo: zodpovědnost za způsobenou škodu | pocit výčitek z důvodu způsobené újmy | zavinění | Co dělá vína? Vína s námi dělá neskutečné kotrmelce. Vína nás provází od dětství do stáří. Vína je prostředek, který je často používán, také zneužíván (vědomě i nevědomě) a díky vině si zkracujeme své životy. Obviňujeme se dnem i nocí. Obviňujeme sami sebe, obviňujeme druhé. Vína dokáže rány prohlubovat, rány rozjítřovat. Vína je pojem, který je neskutečně rozšířený, živý a znovu a znovu připomínaný, vyvolávaný, ožívovaný. Jsme jediný živočišný druh na této zemi, který se vinou zaobírá, který vinu řeší a co hlavně, který ji má plnou hlavu!

Řekli jsme, že vína je soud.

A Ježíš o kapitolu dál (Mat 7,1) také říká „nesudte“ a to dokonce v imperativu (v rozkazovacím způsobu Jan 7,24) – což je málokdy dán takový důraz na text. A proč??? Je známo z biblické zprávy, jak ze starého, tak i z nového zákona – Bůh je soudce. A v modlitbě Páně jsme nabádáni ke slovům: „Odpusť nám, naše viny“. A pak o kousek dál: „Nesudte!“... V modlitbě jsme směřování k Bohu soudci a pak jsme nabádáni ať my nesoudíme. Z toho vyplývá jasný závěr: Soud v jakémkoliv smyslu je pouze a jen boží parketa. Soud náleží jenom Bohu. Jákýkoliv soud přenechme Bohu, jakýkoliv soud náleží jenom Bohu. Bůh je soudce ne člověk. Soud lidem nenáleží. Nesudme sebe a tím pádem ani druhé.

I když to bolelo dnes mohu s radostí říci: Jsem velmi Bohu vděčný za dopis, který jsem sice nedočel – ale díky kterému jsem si uvědomil co je vína, jak je vína v mezilidských vztazích nesmyslná. Kdybych nedostal dopis, nikdy bych si neuvědomil úlohu viny. „Pane nauč nás modlit se.“ On řekl, modlete se takto: „Bože odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům“. Slyšíme to tam? Vnímáme to tam? Vnímáme tu informaci, která je více než nádherná? Ježíš v modlitbě Páně mi říká: Jendo, Pavle, Evo, Tomáši,

Jano,... říkej toto: Bože odpusť mi moje viny. Máš-li co do činění s vinou, pojď ke mně. Mám-li co do činění s vinou, spoj se s Bohem, vyříd' si to s Bohem. Mám-li vinu, běž s tím k Bohu. Nikam jinam! Mám-li vinu, tak říkej: „Bože odpusť mi.“ Máš-li vinu propoj se s Hospodínem. Propoj se s Duchem, propoj se s nitrem, propoj se se zdrojem, propoj se i sám se sebou (Vaše tělo je chrám ducha. A duch je Bůh). Propoj se se srdcem. Propoj se s neviditelnem. Propoj se s Bohem. (Mohlo by se v náznaku zdát, že je člověk tak trochu bůh, že jsme bozi! Jak by mohl být obraz autorem???) Jen tím říkám, naslouchejme Bohu ze všech možných úhlů pohledu, naslouchejme Bohu, který chce bydlet v každém z nás a který bydlí v každém z nás, protože jsme chrám Ducha a jsme stvoření k jeho obrazu. Vina má své místo pouze a jen mezi člověkem a Bohem, a proto Ježíš říká: Modlete se takto: „Odpusť nám naše viny“, jakmile jsme spojeni v tomto volání, jakmile jsem schopen volat „Bože odpusť mi“, spouštíme spontaneitu, bezděčnost a přirozenost (automatismus – něco, co se děje bez myšlenek), automaticky se dostávám do stavu „jako i my odpouštíme našim viníkům“. Ježíš nás vede do spojení s Otcem, spojení s Hospodínem, vede nás do spojení s přítomností Boží, do spojení s přítomným okamžikem, do spojení s tím, který o sobě říká: „Jsem který jsem.“ Ne který byl a nebo bude, ale ten který je. Jakmile jsem bytostně schopen říct „Bože odpusť mi“, propojuji se s nebesy, se svým nitrem a spouštím automatismus, spontánnost a bezděčnost do mezilidských vztahů. Jakmile bytostně dokážu říci: „Bože odpusť mi“, jsem nositelem pokoje, přirozenosti a míru. Naprosto spontánně se děje: „Jako i my odpouštíme našim viníkům“ - Ten, kdo říká: „Bože odpusť mi“, tak automaticky ze srdce odpouští, automaticky vstupuje do laskavosti.

Když je člověk ve spojení s Hospodínem, vina pozbývá smyslu, když jsme spojeni s Bohem, vina splnila svůj účel, když jsme spojeni s Bohem, vina již neexistuje, protože Vina udělala svou práci. Když jsme spojeni se zdrojem, vina se eliminuje, vina se maže. Smysl viny je propojení člověka s Bohem. „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ Smysl viny je propojit se s Bohem. Děkuji Bohu za dopis, který jsem nebyl schopen dočíst, ale díky kterému jsem porozuměl.

Indiáni to pravděpodobně už dávno pochopili. Protože v Indiánské kultuře - když někdo udělá chybu či se nějak proviní, není tolik důležité hledání viníka. Naše kultura je naopak plně zaujata (přímo posedlá) zjistit viníka a ukázat na viníka (kdo za to může). A když si ukážeme, jsme hotovi a případ je uzavřen. Indiánská kultura to má trochu jinak. Zájem není tolik zaměřen jenom na to kdo to způsobil (to je vedlejší). Zajímají se o to, jak se z té zkušenosti poučit. Co z té zkušenosti získat. Indiáni neznají hledání viníka. Indiáni hledají ponaučení ze získané zkušenosti. Indiáni se chybami učí. Chybami druhých se učí. Indiáni přijímají cizí chybu jako svoji, aby ji neopakovali. My chyby opakujeme, protože se z nich nic neučíme – protože hledáme viníka a to je bláznivý a pošetilý. A už vůbec to nic neřeší!

Víte co se říká? Až člověk dozraje do fáze, kdy ho přestane zajímat, kdo je poražený a kdo vítěz, začne být na zemi pokoj a mír. Je správné, když je někdo vítěz? Je správné, když je někdo poražený? Koho stvořil Bůh? Člověka vítěze nebo poraženého? Vůbec takové kategorie neexistují. To jsme si vymysleli až mi lidé... Sami na sebe. Před Bohem nikdo není výš nebo níž. U Boha je v úctě každý, každá individualita.

„Odpusť nám, jako i my odpouštíme.“ Když jsme propojeni vzhůru, tak jsme propojeni i mezilidsky, tak funguje i to vodorovné propojení, horizontální vazby jsou automaticky v pořádku. Když je v našem životě na denním pořádku „Bože odpusť nám“, „Bože odpusť mi“, tak z toho přirozeně a automaticky vyplývá „jako i my odpouštíme našim viníkům“. Vztahy jsou spontánně v pořádku asi jako – naše dýchání. Nádech, výdech. To je naprosto

spontánní a automatické. Přirozené a autentické. (To neovládáme myslí... To by bylo mrtvých, kdybychom to ovládali myslí). Co je výdech – výdech je odpuštění vzduchu z mého břicha a plic. Když ten vzduch odejde z našich útrob, tak je pryč. Je to vypuštěno, odpuštěno. To je vyřešeno. Ježíš nás vede k trvalému řešení. Ježíš nás vede k automatismu jako je nádech a výdech. Vede nás ke každodennímu: „Bože odpusť nám, odpusť mi“. Vede nás k tomu, abychom se netrápili vinou, protože: Koloským 2, 13 Když jste ještě byli mrtvi ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil nás k životu spolu s ním a všechny viny nám odpustil. Každodenním „Bože odpusť nám“ nás vede k tomu, abychom soud nechávali na něm. Každodenním „Bože odpusť nám“ nás vede, abychom se učili jak ze svých, tak z cizích chyb. (Protože hledání viníka není žádné řešení.) Na volání „Bože odpusť nám“ – všichni známe odpověď. V Bohu, v JK je vina vyřešena! V Bohu vina končí! Z toho vyplývá – když jsme ve spojení, vina neexistuje. A jestli někdo s vinou zachází, jestli někdo s vinou pracuje, je to jeho volba, jeho rozhodnutí, jeho prokletí. Je to jen jeho věc. Jeho krátkozrakost a marnivost. Vina je tu proto, ne abychom ji házeli na sebe nebo na druhý, ne abychom s ní manipulovali, vina je tu proto, abychom se spojili se svým srdcem, s Bohem. Abych se já osobně spojil s Hospodínem. Aby ses ty spojil/a s Otcem, s láskou, sami se sebou (nezapomínejme – naše tělo je chrám ducha). Vina mezi lidmi nepatří. Vina patří pouze a jen do vztahu člověka s Bohem. Když je člověk spojen s Bohem, tak vinu mezi lidmi nešíří, vinu mezi lidmi nenosí. Vina je mezi lidmi jen proto, že nejsme spojeni s Bohem. Přítomnost viny mezi lidmi je důkaz toho, jak jsme vzdáleni od zdroje, od Boha, sami od sebe. Vina patří pouze a jen mezi člověka a Boha. Mezi lidmi nemá místa, nemá tam co dělat. Úloha viny je propojení člověka s Bohem, se svým nitrem, člověka s duchovnem. Úloha viny je propojení s neviditelnem. Jakmile dojde k tomuto propojení, jakmile dojde k navázání spojení s nebesy, se srdcem i sama se sebou (jsme chrám ducha, stvoření k božímu obrazu), tak si uvědomíme, že už vina není potřeba.

Po tomto uvědomění jsem opět začal spát hlubokým spánkem a začal žít klidným životem. To přejí každému z nás.